טעאטער - מוזיק - מואווים און „טאקיס"

ווענען דער שיילאק אויפפירונג

ווי געשפּיעלט לעצטען מיטוואך אין סטענדערד טעאטער, און אויפגע־פיהרט פון ב. עלווינג.

פון נתן סטאלניץ

לעצטען מיטוואך האט אונז ב. עלבייטראג צום ערפאלג פון א פּיעסע זענען דאס מאל געווען אויף א גאר געהויבענעם אופן איינגעריכטעט אזוי אז אונזער אידי־שער טעאטער אין טאראנטא האט זיך גאר־ניט געהאט מיט וואס צו פארשעהמען גאבי די אויסשטאטונג אפילו פון א ניי יארקער טעאטער.

די צווייטע הויפט מענער־ראל אנטא־ניא האט הער פאגעלנעסט געשפּיעלט גאנץ אויסגעהאלטען. עס איז איהם אין א גרויסער מאס געלונגען צו געבען אונז דעם פאסיגען טיפּ פון יענעם אנטיסעמי־טישען שיפען איינענטימער אין־ווענדיג וועלכער האט סוף כל סוף געמוזט כנגד רצונו זיך לאזען בויגען זיין שטאלץ און אנקומען צום איד'ס לאכקע.

פון די פריוען האט זיך אויסגעצייר־כענט אמשטארקסטען מיט ראזא וואלער־שטיין אלס פארשיא.

אויך די די יונגע ארטיסטין סידעל עפּשטיין איז דאס מאל געווען ניט שלעכט אין איהר גאנץ קאמפּליצירטער ראל אלס יעפיקא שיילאק'ס טעכטעריל.

זי באזיצט דעם פייער און ברען און אויך שעהנע מאניערען וואס איז נויטיג פאר דער ביהנע און גיט גוטע פארשפּרע־איבערניע פארשטעלונגען.

די אלע אנדערע ארטיסטען ווי עני כונג פאר ווייטער.

די אלע אנדערע ארטיסטען ווי עני זימאן אלס דר' נוואוערנאנטין פון פארשיא. יאזעף טאנצמאן, סטעלא גאלד אלס זיין מוטער, פאול דושאזעפסקאן אלס לעראנצא. כיעקם הענינ אלס באסאניא, מיישא גורב־וויץ אלס גראציאנא. האבען זיך דאס מאל אויסגעצייכענט פיעל מעהר ווי אין אלע אנדערע פארשטעלונגען מיט געהאל־פען צום ערפאלג פון שיילאק.

א חיים טויבער אוועגט

זונטאג וועט אין תלמוד תורה האל פארקומען א חיים טויבער אוועגט, צו דער געלעגענהייט וואס ער פארלאזט טאראנ־טא.

א רייבער פראגראם וועט צוגע־גרייט אין וועלכען עס וועט זיך באטייל־נען דער גוט באקאנטער זינגער אדאלף וויינטרויב.

פראנצויזישע טענצעריין

(פארזעצונג פון פיידזש 4)

אנעט. אין שפּעטער האט עס דער רוסי־שער קעניגליכער הויף אפּגעקויפט.

איינמאל. ווען דער צאר איז געווען ביי דער טענצעריין, און איז געווען אין זעהר א גוטער שטימונג, האט זי באר־שלאסען אויסצונוצען די געלעגענהייט און בעטען ביי איהם א מתנה יענעם באריס־טען דימענט. דער צאר האט זיך א ווייי־לע געפּוענקעלט. "מען זאגט, אז מיט דעם דימענט געהט מיט א קללה", האט ער איהר געענטפערט.

— א, ניין, — האט די קלוגע טענצע־רין געענטפערט — ווען דער דימענט געהט דורך דיינע קעניגליכע הענט קען ער שוין ניט זיין קיין קללה, נאר ער ווערט א ברכה.

און עס האט לאנג ניט גענומען און דער בלויער דימענט איז געווען ביי דער טענצעריין אין די הענט.

מאנאטען זענען אריבער, און דאן איז געהוקעט די גרויסע מלחמה. די שעהנע טענצעריין מיט איהר דימענט איז אנטלאי פון פון רוסלאנד אויף דער לעצטער שיף וואס איז דורכגעגאנגען דעם דייטשען קיעל קאנאל אין אויגוסט 1914.

קומענדיג לויריך קיין פראנקרייך איז מארמואזעל פרימראז געווען איינע פון די רייכסטע טענצערינס אין דער וועלט. אין דער צייט פון מלחמה און נאכדעם האט זי געלעבט אין לוקסוס וואס האט אויפגעריסען די אויגען אפילו אין פאריז. וואו מען איז געוואוינט צו אזעלכע זאכען, זי איז געווען אייגע פון די געוואגטסטע שפּילערינס. זי פלעגט איינפאך פארלי־רען מיליאנען פראנק יעדע וואך. זי פלעגט געבען א באנקעט פון טויזענט אדער צוויי טויזענט דאלאר.

אבער אפילו א ברונען קען זיך אויך אויסשעפּען. און סוף־כל־סוף האט זיך אויך אויסגעשעפּט דער אוצר וואס זי האט מיטגעבראכט פון צאר'ס הויף. דעם בלויען דימענט האט זי אויך געמוזט פאנקויפען. ביז זי איז ארונטערגעקומען אזוי ווייט אז זי האט ניט געהאט מיט וואס צו באצאל־לען פאר אן אויטאמאביל־רייזע.

טאראנטא מענגנים גרייטען זיך

די מעלדונג אין "זשורנאל" וועגען דעם אנקום אין טאראנטא פון די צוויי וועלט באריהמטע חזנים קאמפּאזיטאראן אליהו זאלודקאווסקי, איצטיגער אבער־קאנטאר פון שערי צדק טעמפּעל אין דעטראיט מישיגען, און א. י. לעווינסקי, אבערקאנטאר פון דער גרויסער שוהל אין האאג האלאנד האט אריסגערופען גרויס אינטערעס ביי אלע היגע מענגנים און בכלל ליעבהאבער פון בעסערער חזנות.

עס ווערט פארזיכערט א נייסטער־ער כער שבת פון אזעלכע צוויי גרויסע עמוד־קינסטלער און עס איז דעריבער צו דער־וואר־טען אז די שוהל זאל איבערפולט זיין מיט נייגעריגע צוהערער.

צוויי אידישע שיישפּילער--דורך די אויגען פון א אידישען שריפטשטעלער

פון מ. מלמד

(וועגען מ. אשעראוויטש'עס בוך "דוד קעסלער" און מוני וויזענפריינד").

ניט קיין סך שיישפּיעלער פון דעם אידישען טעאטער האבען זוכה געווען אז מען זאל זעהן זייערע ביכער, מאג־נאגראפיעס, ווי עס פיהרט זיך ביי די אומות העולם. ביז איצט זענען באקאנט ביי אונז די לעבענס־באשרייבונגען פון א צאהל פון די באדייטענדע אידישע שריי־

דוד קעסלער

ער באריהמטער קינסטלער, וועלכער האט ביים לעבען אויפגעגעבן אזוי פיעל פאר דער אידישער ביהנע.

שפּיעלער. די דאזיגע לעבענס באשרייב־ונגען גיבען אבער בלויז איבער די פאר־שיעדע פאסירונגען פון דעם שיישפּיעלער, אבער דער שיישפּיעלער אליין, זיין גע־שטאלט און זיין טאלאנט, זעהט זיך זעלד־טען ארויס פון אזא באשרייבונג.

מיר דאכט, אז דוד קעסלער און מוני וויזענפריינד זיינען די איינציגע שיישפּיעלער פון דער אידישער ביהנע, וועמענס נעמען מ. אשעראוויטש האט פאראייבינט אין איין בוך. דאס זיינען אפילו צוויי גאר באזונדערע מאגאנגראפיעס, און זיי וואלטען אפשר פונקט אזוי גוט געקענט געדרוקט ווערען אין צוויי באזונדערע אויסגאבען, און ווי אשעראוויטש אליין גיט אן אן זיינע באמערקונגען, האט ער צום אנהויב גאר ניט אין זינען געהאט צו דרוקען די ביידע מאגאנגראפיעס צוזאמען, עס איז אבער פונדעסטוועגען א גרויס געווינס, וואס עס האט אזוי פאסירט.

אשעראוויטש כאט אליין אויס די פראגע, וואס קען קומען ביי א לעזער אין קאפ, פארוואס עפּעס "דוד קעסלער - און מוני וויזענפריינד — צוויי דורות אידישע טעאטער ?" און פארוואס ניט ציהען א פארגלייך צווישען 'דוד קעסלער און יעקב פ. אדלער, וועלכע האבען ביידע געשאפען אין איין צייט ?

און ער ענטפערט אליין אויף דער פראגע : "מיט מיין בוך בין איך ניט אויסגע געווען צו ציהען א פארגלייך צווי־שען דוד קעסלער און מוני וויזענפריינד. פונקט ווי פאר א סך אנדערע אין פאר מיר קלאהר, אז די צוויי קינסטלער געהערען צו צוויי באזונדער פארשידענע דורות אין דער טעאטער קונסט".

און ווייטער אביסעל. אין די זעלבע באמערקונגען, זאגט ער : "איך האב אויס־געקליבען די צוויי, וועלכע זיינען מיר נאהענט צום הארצען".

הייסט עס, אז אשעראוויטש האט די צוויי קינסטלער אויסגעקליבען ניט דערפאר ווייל ער האט געוואלט דורך זיי וויזען צוויי פארשידענע ריכטונגען, שולען אדער טעמפּעראמענטען אין דער טעאטערוועלט. נאר פשוט דערפאר, ווייל די דאזיגע צוויי קינסטלער זיינען איהם פערזענליך געהענטער צום הארצען. הייסט עס, ניט מעהר ווי א צופאל, פונקט אזוי האט אן אנדערער שיישפּיעלער געקענט זיין איהם נאהענט צום הארצען, און דאן וואלטען מיר אפשר געהאט א מאגאנגרא־פיע וועגען יעקב פ. אדלער אין מאדים שוואריץ, אדער וועגען באריס טאמאשעפ־סקי אין לודוויג זאץ.

אבער כאטש עס איז געווען ניט מעהר ווי א צופאל, וואס מ. אשעראוויטש האט אויסגעקליבען די דערמאהנטע קינסט־לער פאר זיינע מאגאנגראפיעס, איז עס אבער סיי ווי סיי א גרויסער געווינס פאר דער אידישער ליטעראטור בכלל און פאר דעם אידישען טעאטער ארכיון בפרט, צו האבען דעם דאזיגען בוך פון מ. אשעראוויטש. עס איז אבער אויך א ביאגראפיע, ווי אשעראוויטש רופט זיין ארבייט. עס איז מעהר ווי דאס. עס איז אן אפשאצונג און א פארגזוך צו פארשטעהן דעם קינסט־לער, קלאהר צו מאכען די אמפּליצירט־קייט פון דעם קינסטלערס טאלאנט און טעמפּעראמענט, וועלכע האבען איהם גע־פיהרט גראד אויף די און ניט אויף קיין אנדערע וועגען.

מ. אשעראוויטש באהאנדעלט זיינע קינסטלער מיט ליעבשאפט. אבער ניט מיט יענער ציטערדיגער ליעבשאפט פון א מאטע צו איהר קינד, נאר ווי, א דער־וואקסענע פאטער, וועלכער שטעלט זיך בכיון אוועק אביסעל אן א זייט. אביסעל פון דערווייטענס, כדי פון דערווייטענס בעסער צו קענען אפשאצען זיינע געליבטע קינסטלער.

מ. אשעראוויטש זעהט ניט נאר די מעלות פון דוד קעסלער, נאר אויך די חסרונות, וועלכע זענען אפטמאל געווען א רעווילטאט פון זיין הויער, ברוזענדער קראפט. אבער אפילו דעמאלט ווען ער ווייזט אן אויף די שוואכערע זייטען פון דעם קינסטלער, רעדט ער אויך וועגען איהם מיט די צארטסטע ווערטער. מען קען זעהן, אז ער האט אויף דעם קינסטלער קיין פאראיבעל ניט. מען קען זעהן, אז ער האט פארשטאנען די נאטור פון אזא מענ־שען ווי קעסלער און אז עס האט איהם וועה געטאן צו זעהן ווי קעסלער איז אפט־מאל געטריבען געווארען פון די ארומיגע אומשטענדען צו ווערען דאס, וואס ער האט ניט געדארפט זיין.

און פונקט ווי מיט קעסלערן, אזוי באגעהט זיך אשעראוויטש אויך מיט מוני וויזענפריינד. צום לעצטען פיהלט ער זיך נאך נעהענטער. אפשר דערפאר ווייל מוני איז געווען, אפשר דערפאר ווייל מוני איז אפט געווען פאר א ווינען. מען האט זיך באגעגענט אין פארבראכט צוזאמען. מיט מארגע צארטע פארבען מאהלט ער דעם יונגען קינסטלער און פארגלייכט איהם צו די גרעסטע שיישפּיעלער פון דער איצטיגער צייט. אשעראוויטש האט א שוואכקייט פאר דער רוסישער ביהנע און פאר דעם רוסישען קינסטלער, און דערפאר, קען זיין, האט ער אפטמאל אזוי ליעב צו פאר־גלייכען מוני וויזענפריינד צו די רוסישע קינסטלער ווי מאסקווין, קאמשאלאוו און אנדערע. באזונדער דערמאהנט ער זעהר אפט דאס רוסישע טעאטער ווען ער רעדט וועגען די רוסישע טיפען וואס מוני וויזע־ענפריינד האט געשאפען אויף דער אי־דישער ביהנע. מיט מארים שוואריץ'ס קונסט טעאטער. מוני וויזענפריינד, ניט האבענדיג קיינמאל גענוגען רוסלאנד, און ניט האבענדיג קיין שום באגריף פון א רוסישען פאלקס־מענשען, האט דאך אזוי בולט און שארף ארויסגעבראכט אזעלכע געשטאלטען ווי "אסיפ" און "רעוויזאר", און ווי דער שיינער "איוואנאוו" אין שלום עליכם'ס "שווער צו זיין א איד", און א סך אנדערע.

דאס איינציגע וואס רופט ארויס א ביסעל א ווידערווילען ביים לייענען די דאזיגע צוויי מאגאנגראפיעס איז ניט דאס

מוני וויזענפריינד

ווי ער זעהט אויס אין זיינער א כאראקטער ראליע

אפּשאצונג, ברענגט ער אונז אלע מאל אן אנדער באווייז, אן אנדער הסכם, פון דעם וואס דער האס געוואגט און וואס יענער האט געשריבען. איבערהויפט האט ער ניט געשאלעוועט אזעלכע הסכמות פון אידישע קריטיקער אין די פארשיעדענע אידישע צייטונגען און זשורנאלען וועגען די רוסישע טיפען, וואס מוני האט געשא־פען אויף דער ביהנע.

עס איז אפשר ניט קיין חסרון, אבער ווען איך לייען אשעראוויטש'עס בוך ווייל וויסען זיין איינענע מיינונג וועגען דעם קינסטלער, זיין איינענע אפּשאצונג, און ניט דאס וואס אנדערע האבען געזאגט, און דערפאר האב איך מעהר הנאה געהאט פון זיינע איינענע שילדערונגען און פון זיינע איינענע צוגלידערונגען פון די צוויי קינסט־לער. זיין כאראקטעריסטיק פון דוד קעס־לער, וועלכער האט פיינע געהאט שונד פּיעסען ווי דעם טויט, און וועלכער האט מיט אלע כחות זיך גערוען צו שפּיעלען מענשליך און נאטירליך, מיינט מיר, אין דער בוך א סך מעהר ווי די געזאמעלטע מיינונגען פון אנדערע שרייבער.

מיר דערווייסען זיך פון אשעראוויטש'עס בוך, אז ניט נאר אין יענע צייטען, וועג דוד קעסלער האט אנגעהויבען שפּיעלען אידיש טעאטער, איז געווען שווער צו צו דערשלאגען צו אן אויבערן־אן אין דער אי־דישער טעאטער פראפעסיע. נאר אויך היינט הארף דער אידישער שוישפּיעלער נעמען אפּקומען אויידער ער דערשלאגט זיך צו זיין ציעל. מוני וויזענפריינד, וועלכער הייסט איצט אויף גוואיש פאול מוני, און וועלכער איז איצט א באדייטענדער סטאר אויף דער ענגלישער ביהנע און אויך אין די "מואוויס" — אט דער זעלבער מוני האט ערשט מיט צעהן יאהר צוריק זיך געוואלגערט אין א וואדעוויל טעאטער אין פילאדעלפיע, און קיינער האט זיך ניט אומגעקוקט אויף איהם.

מוני וויזענפריינד שעהמט זיך ניט מיט דער דאזיגער צייט און ער בעהאלט ניט פאר קיינעם די ליידען וואס ער האט נעהאט אויסצושטעהן אין יענע יאהרען. אשעראוויטש דערצעהלט אין יענע יאהרען, פריינדס נאמען, אז ווען ער איז נאך גע־א נאנץ יונגער איינגעל, נאך פאר צוואנציג יאהר, אין איהם שוין אויסגעקומען צו שפּיעלען ראלען פון טאטעס און פון זיי־דעס. דאס מערקווירדיגע דערביי איז גע־ווען אז ער האט אזוי נאטירליך פארגע־שטעלט אן עלטערען, איינגעהויערטען און צוברעכענעם אידען אז עס איז שווער געווען זיך אויסצומאהלען, אז אונטער דער גרויער בארד און געהארבעטער פלייצע באר־האלט זיך א יונג קינד.

אפשר וועט דא זיין אין פלאץ צו דערצעהלען, אז דער שרייבער פון די דאזיגע שורות איז, קען זיין געווען דער סאמע ערשטער. וועלכער האט אנגעוויזען אויף דעם באדייטענדען טאלאנט פון מוני וויזענפריינד. אין יענעם יאהר, אין 1919 אויב איך האב קיין טעות ניט, האט מוני וויזענפריינד געשפּיעלט מיט א אידישער וואדעוויל טרופּע אין דעם דעמאלסטדיגען אמעריקאנ טעאטער אויף דזשעראר עוו. און פרענקלין סטריט. עס איז מיין אויפ־נאבען צו באזוכען יענעם טעאטער און צו שרייבען וועגען די שוישפּיעלער. און איך

(פארזעצונג אויף פיידזש 5)

היינט פארנאכט אין מעסי האל

דזשאיס הארנאנסקי, טשעליסטין, וועט זיין די טשעליסטין ביים היינטיגען "טוואילאיט" קאנצערט פון דער סימפאני אין מעסי האל, און וועט שפּיעלען סעק־סענ'ס "קאנצערטא אין איי. מיינאר".

דער ארקעסטער אונטער דער פיהר־ערשאפט פון דר. לואידזשי פאן קוניץ וועט שפּיעלען צווישען אנדערעס די אווער־טיורע פון "באדבער פון סעוויל", פון ראס־סיני, אין גלאזונאו'ס "וועקסטע סימפאנ־ניע".

דזשאיס הארנאנסקי

טשעליסטין

א ניי יארקער סוקסעס אין היגען סטענדערד טעאטער

פון יבם

וועגען דער אויפפיהרונג פון "איך וויל א קינד" אין סטענדערד טעא־טער לעצטען פרייטאג און שבת.

די פראווינץ איז אלע מאל געווען דאס כפרה הינדעל פון ניי יארק. די ארע־מע פראווינץ נעבאך שטעהט מיט פאר־נאפטע אויגען און קוקט אויף דער גרויס־טער מעטראפּאליע וועלכע האט דאס ערש־טע גליק צום סוקסעס, און דארט דארף מען דערטאפען אזעלכעס וואס עס זאל אנריי־סען ביים עולם.

האט מען אונז געלאזען וויסען, אז צוויי ניי יארקער טעאטערס פיהרען אויף איין פּיעסע, מיט דעם נאמען "איך וויל א קינד". און נאטירליך אויב צוויי טעא־טערס שפּיעלען די זעלבע פּיעסע מיט אמאל, איז עס דער בעסטער באווייז, אז מען האט ענדליך דערטאפּט א גוטע פּיע־סע.

דערצו האבען אויך די צייטונגען (פון ניי יארק נאטירלאך) געלאזען וויסען אז "איך וויל א קינד" איז א שעהן טעאטער שפּיעל, און מען דארף עס געהן זעהן.

דאן איז פארשוואונדען יעדער צוויי־פעל, אז ענדליך איז דאס טעאטער געהאל־פען געווארען, און די פּיעסע וועט מרעיש עולם זיין.

ער כאן הקדמה.

די געשיכטע פון "איך וויל א קינד" איז געבויט אויף א היסטארישען פאדעם. דער מחבר האט פּרובירט באווייזען, אז היסטאריש פאסירונגען קענען ניט ווי־דערהאלט ווערען, און האט אנגעדייטעט אויף א גליקליכע פרוי, וועלכע איז אומ־גליקליך ווייל זי האט ניט קיין קינד און שלאגט פאר איר מאן, מיט וועמענס ליב־בע זי אין זיכער, אז ער זאל האבען א קינד פון א צווייטער פרוי.

צו ערשט שטימט ער ניט צו, נאכ־דער אבער ווי דורך א צופאל געפינט זיך ביי אים אן חוייא אין שיין מיידעל אין דער לערענונג שפּיעלען פיאנא. נעהמט שוין אלעס נאטירליך. די פרוי ווערט אייפערזיכטיג, די געליעבטע נעהט אוועק פון הויז. דאס הויז ווערט רואיגיר.

דער טעות קומט דערפון, וואס דער מחבר זוכט צו באווייזען אז מיהר קיין שהה'ס זענען ניטא. בכלל איז די פרוי די אייפערזיכטיגע און אז א קינד קען מען פון קיין מוטער ניט אפּטיפען.

דערצו פלאנטערען זיך ארום א רייהע מענשען, ווי א שווער, וועלכער ניט עצות. א דיענסט וואס זיין חתונה האבען, א גרי־נער חתן, און א שמש וואס טוט טובות.

וועלען מיר די ניי יארקער קאלעגען מוחל זיין, ווען איך וועל זיי דערצעהלען אז די פּיעסע האט ניט קיין איינהאלט, און אז יעדער מיטשפּיעלער איז איינפאך א טויטער מעגש אויף דער ביהנע.

זאל דא אונטערשטראכען ווערען, אז עס איז זעהר מעגליך, אז מען האט ניט געשפּיעלט דעם אריגינאל, אדער בלויז טיילווייז פון אריגינאל, ווייל עס וויילט זיך ניט גלייכען, אז אזא שעהנער "דיסשא־נערי" פון א... שפּראך, ווי ראזשינקע, כשר'ע פערד, און דאס ליעדעל "דושווירז'ן סיטי", דערצו די אלע סודות און נאריש מאכערייקעס זאלען זיין אריגינאל.

עפּעס גלויבט זיך ניט, אז אן די ניי יארקער טעאטערס זאל מען רימען אזא סחורה. צום ערשטען מאל וואס מיר זעהן אזא סארט שמיש ווי טאנצמאן האט גע־שפּיעלט, און אזא טויטע פיגור ווי פאגעל־נעדענק גאנץ גוט אז פון אלע שוישפּיע־לער האט דעם שטארקסטען איינדרוק גע־מאכט אויף מיר דער שוישפּיעלער, וועל־כער האט כמעט אלע מאל געשפּיעלט אן איינגעהויקערטען שניידעריי. וועלכער האט גערעדט און געקרעכצט און זיך באר־וואוינגען מיט אזוי פיעל עכטקייט, אז זיין שפּיעלען איז ארויסגעקומען ווי א שארפער קאנטראסטגעגען דעם שפּיעלען פון די אנ־דערע מיטגליעדער פון דער טרופּע. ווען איך האב זיך נאכדעם באקענט מיט איהם, האב איך דערזעהן א יונגען, שעהמעווריגען אינגעל. וועלכער האט זיך גערויטעלט פון די גוטע מיינונגען וואס ער האט געהערט פון מיר. מוני וויזענפריינד דער אידאי־שען לאנג פארגעסען יענעם מאמענט. ער איז איצט ניט זשעדנע קיין לויב געזאגענען פון גרויסע און באדייטענדע שרייבער, עס ווערט ערוואארט אז מארגען אוועגט זאל דער טעאטער זיין גוט באזוכט.

פאר פרייטאג און שבת ווערט אנאנ־סירט "דאס קליינע מזיק'ל" וועלכעס איז געשפּיעלט געווארען פון אן אנדער קעס־לער און מוני וויזענפריינד, און מ. אשע־ראוויטש האט פאפרירונגען דעם דאנק פון דעם אידישען לעזער פאר דער דאזיגער פארשטעלונגען. וועלכע ווערען אנאנסירט פון דער ב. עלווינג קאמפּאניע.

א סאנצערט דעם 14-טן

אין סטענדערד טעאטער, וועט זונטאג דעם 14־טען דעצעמבער פארקומען א קאנ־צערט צו גונסטען מ. שאפירא. געוועזענער סופליאר פון סטענדערד טעאטער.

סעמועל פעקטאר מ. פ. וועט זיין דער פעסט רעדנער.

מיס סילוויא סילווער, וועט אויפטרע־טען מיט איהר ארקעסטער.

אין לאוס טעאטער

אין לאוס טעאטער ווערט היינטיגע וואך געשפּיעלט דאס בילד "דער זינגער פון סעוויל" מיט רעמאן נאווארא. דאראטי דזישארדאן, רעני אדארעי און ערנסט טרעגס.

א בילד וואס איז ווערט געזעהען צו ווערען.

אין דאטשעס טעאטער

היינט און מארגען ווערט אין דא־טשעס טעאטער, האנדעם און מארקהאם סטריט, געצייגט דאס בילד "דער דזשעז־קעניג".

דאס בילד איז זעהר שעהן סצענירט, און ווערט זעהר שעהן אויפגעפיהרט.

די „בעלס" מארגען אין סטענדערד טעאטער

ב. עלווינג פיהרט מארגען אויף זיין סוקסעס פּיעסע "די בעלס" דערצו ווערט ווערט עס געשפּיעלט אלס "ליידיס" פריי.

די פּיעסע איז דא געשפּיעלט געווא־רען פון ב. עלווינג מיט גרויס ערפאלג, און פון דער ערוואארט אז מארגען אוועגט זאל דער טעאטער זיין גוט באזוכט.

פאר פרייטאג און שבת ווערט אנאנ־סירט "דאס קליינע מזיק'ל" וועלכעס איז געשפּיעלט געווארען פון אן אנדער קעס־לער און מוני וויזענפריינד, און מ. אשע־ראוויטש האט פאפרירונגען דעם דאנק פון דעם אידישען לעזער פאר דער דאזיגער אנאנסירט פון דער ב. עלווינג קאמפּאניע.